

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 czerwca 2020 r.,

w sprawie wniosku **K. J. F.**

skazanego z 148 § 2 pkt 2 k.k. i innych,

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKa (...)

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku K.J.F. wobec jego
oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego w dniu 2 czerwca 2020 r. wpłynął wniosek skazanego K. J. F. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym jedynie w zakresie wynagrodzenia obrońcy z urzędu, a w pozostałym zakresie utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 19 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...), którym został on skazany:

1. za czyn z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę dożywotniego pozbawienia wolności,

2. za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i inne na karę 14 lat pozbawienia wolności,
3. za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i inne na karę 15 lat pozbawienia wolności,

Na mocy art. 85§ 1 i 2 k.k. i art. 88 k.k. orzeczono wobec K. J. F. karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności.

Wyznaczony skazanemu obrońca z urzędu, pismem z dnia 16 października 2019 r., złożył opinię o niestwierdzeniu podstaw do wniesienia kasacji w imieniu K. J. F..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego K. J. F. jest oczywiście bezzasadny i dlatego należało odmówić jego przyjęcia.

Zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k., obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r., a wprowadzonego ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247), osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, którą należy rozumieć jako nie dającą żadnych racjonalnych podstaw do merytorycznego badania warunków wznowienia, odmawia się jego przyjęcia z pominięciem procedury uzupełnienia jego braków formalnych.

Analiza wniosku skazanego pozwala stwierdzić, że żadna ze wskazanych w nim okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k., a zarzuty jakie stawia skazany wyrokom wydanym w jego sprawie dotyczą tylko i wyłącznie postępowania dowodowego i oceny dowodów przeprowadzonej przez Sądy, która doprowadziła do ustalenia stanu faktycznego wskazującego na dokonanie przez niego przypisanych mu przestępstw, których sprawstwa on neguje.

Skazany powołując się na rzekomo fałszywe i pomawiające go zeznania złożone przez pokrzywdzonych nie wykazał, aby w stosunku do któregośkolwiek ze świadków przesłuchanych w tej sprawie, zapadło prawomocne orzeczenie skazujące za czyn z art. 233 k.k., a tylko ta okoliczność mogłoby stanowić realną podstawę wznowienia, co wynika z treści art. 541 § 1 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom skazanego, rozpoznające sprawę Sądy miały na uwadze dowody, które jego zdaniem, miały świadczyć o jego niewinności. Jak wynika z uzasadnienia Sądu Okręgowego, zeznania matki skazanego E. R. zostały szczegółowo i przekonująco omówione, jednakże nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych, co zostało przez Sąd wykazane, gdyż matka skazanego nie była świadkiem zdarzeń będących przedmiotem osądu w tej sprawie, natomiast starała się za tragiczne zdarzenia obciążyć rodzinę T., którzy w sprawie byli pokrzywdzonymi.

Skazany bezzasadnie także we wniosku odwołał się treści *notatki służbowej i zeznań złożonych przez Policjanta*. Najprawdopodobniej skazanemu chodziło o treść protokołu oględzin ciała oskarżonego i związanych z tym nieścisłości w zapisie przez sporządzającego go policjanta. Do tych okoliczności odniósł się bowiem Sąd I instancji (str. 19 uzasadnienia), ustalając, że wersja oskarżonego o uderzeniu go butelką w głowę, była zupełnie niewiarygodna. W sprawie zostało także przesądzone, że oskarżony popełnił przypisane mu czyny na tle rabunkowym. Jak wynika z protokołu przeszukania osoby z dnia 29 października 2017 r., w kieszeni spodni oskarżonego znaleziono jeden banknot o nominale 20 zł (seria (...)), który poddano badaniom DNA. Wnioski opinii wydanej w tym przedmiocie są jednoznaczne, na jego powierzchni wyizolowano ślady biologiczne należące do pokrzywdzonego A. T. i skazanego, co potwierdziło sprawstwo K. J. F. . Autor wniosku, nie zgadza się z tym ustaleniem, więc bezpodstawnie zarzuca

sfalszowanie tych badań. Tymczasem, szczegółowo do wyników badań DNA odniósł się Sąd Okręgowy (str. 23 uzasadnienia), odrzucając jednocześnie opinię skazanego, że znalezienie tylko jednego banknotu przy oskarżonym przeczy zabraniu przez niego większej ilości pieniędzy.

Orzeczenie Sądu I instancji podlegało kontroli instancyjnej. Z uzasadnienia orzeczenia Sądu Apelacyjnego wynika, że sferą kontroli objęto zarówno ocenę poszczególnych dowodów, ustalenia faktyczne, ale także prawnokarną ocenę zachowania oskarżonego, nie dopatrując się błędów z tym związanych. Podkreślić natomiast należy, że Sąd Najwyższy w postępowaniu wznowieniowym nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku.

Należy więc stwierdzić, że żadna z okoliczności wskazanych we wniosku nie ma waloru nowego faktu i dowodu, a zatem nie mogą powodować podjęcia czynności wznowieniowych i czynią konieczność odmowy przyjęcia wniosku w trybie art. 545 § 3 k.p.k. jako oczywiście bezzasadnego.

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.